

«Από τη στάχτη θα αναγεννηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΜΑΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 43 ΔΡΧ. 30

ΤΟ ΕΚΚΛΟΓΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΕΙΔΙ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Η συμμαχία Παπανδρέου - Φλωράκη έχει την πρωτοβουλία

Η συζήτηση στη Βουλή τελείωσε. Και ενώ άρχισε κάπως ξωτικά, το τέλος της έγινε η αρχή για μια μεγάλη κινητοποίηση των τριών μεγάλων κομμάτων της Βουλής.

Το ψέφο - ΚΚΕ ξεκινάει εκστρατεία για την καθέρωση της «απλής αναλογικής». Η Ν.Δ. πραγματοποιεί συγκέντρωση στο Σύνταγμα στις 2 Ιούνη και το ΠΑΣΟΚ ξεκινάει την οργανωτική του ανασυγκρότηση με τον συνοδό της Κ.Ε. τον στις 29 - 31 Μάη.

ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.» πως το μεγαλύτερο σκάνδαλο στη χώρα της μίας, είναι το ότι υποκαθίστανται τα ίδια τα σκάνδαλα. Και σε το όχι από τα αντιπολιτευόμενα κομμάτια, αλλά από το ίδιο το κυβερνητικό κόμμα. Συν αποτέλεσμα της ταξικής διασποράς τμημάτων μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ιδιαίτερα της πάλης αναρρίθωσης «αριστερότερων» υποκριτών σαν τον Πέτρο και την ομάδα Α-

λίφρα από την μια, και τους φερόμενους «αριστερούς», ακόμα πιο δεξιά, «ρεπουζιόλες» κομματικούς (Γεννηματάς), υπό την άλλη. Βασική ταχτική απ' αυτή τη φάση των φιλοφροσών με επικεφαλής τον Α. Παπανδρέου, είναι να μην κολλουν τους δεσμούς με την Ομάδα Αλίφρα - Αθήνα - Σημίτη, γιατί τους χρειάζονται να να ψηφίσουν την «απλή αναλογική», αλλά και από την άλλη πάλι να πρέπει να τους αποδοκιμάσουν μέσα στο ΠΑΣΟΚ και να τους φέρουν στο λαιμό σαν βασικούς φορείς της «δεξιάς» πολιτικής.

Όλα αυτά, παράλληλα με τις εσωτερικές εξελίξεις στο κόμμα της Ν.Δ. —για τις οποίες αναφερόμαστε σε άλλο άρθρο— δείχνουν ότι βρισκόμαστε μπροστά σε σημαντικές πολιτικές εξελίξεις. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει πως το σημερινό κυβερνητικό σχήμα βρίσκεται σε αμφισβήτηση για το πόσο μπορεί ακόμα να ασκήσει την εξουσία. Και ο πρώτος που το αμφισβητεί είναι ο ίδιος ο πρωθυπουργός, όταν για πρώτη φορά στην ιστορία του κοινοβουλίου, καταθέτει πρόταση για «ψηφο εμπιστοσύνης» στην ίδια

την κυβέρνηση. Απέναντι σ' αυτή την κυβέρνηση, αποτέλεσμα της «δεξιάς στροφής» του ΠΑΣΟΚ, αντιπαράκειται βασικά μια και μόνη εναλλακτική κυβερνητική πρόταση, η κυβέρνηση της «αριστερής στροφής» ή καλύτερα η κυβέρνηση του «συνασπισμού των αριστερών δυνάμεων». Η ίδια η συζήτηση στη Βουλή καθώς και η παράπλευρη δράση των πολιτικών κομμάτων έδειξε αυτή την πραγματικότητα.

Κι αν από την μια, και τους φερόμενους «αριστερούς», ακόμα πιο δεξιά, «ρεπουζιόλες» κομματικούς (Γεννηματάς), υπό την άλλη. Βασική ταχτική απ' αυτή τη φάση των φιλοφροσών με επικεφαλής τον Α. Παπανδρέου, είναι να μην κολλουν τους δεσμούς με την Ομάδα Αλίφρα - Αθήνα - Σημίτη, γιατί τους χρειάζονται να να ψηφίσουν την «απλή αναλογική», αλλά και από την άλλη πάλι να πρέπει να τους αποδοκιμάσουν μέσα στο ΠΑΣΟΚ και να τους φέρουν στο λαιμό σαν βασικούς φορείς της «δεξιάς» πολιτικής.

πέρα από το ότι ήταν συνέχια της προηγουμένης ταχτικής του, αποσκοπούσε τωρα στο να δεσμεύσει την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ στην «εμπιστοσύνη» της απέναντι στο πρόσωπό του και ιδιαίτερα «μάδα Αλίφρα - Αθήνα». Και αυτό μπροστά στις αλλαγές που θα επέβαλλε η Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, αλλαγές που θα έχουν να κάνουν με την πρωτομαχία της δήθεν αριστερής στροφής.

Ο ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

Μιας φοράς θυμηθήκαμε ο Τρίτσης να ζητήσει την γέννηση των μαθητών με τον «θνήσκον» διάλογο. Πολλοί τον μισούν οι μαθητές οι οποίοι την συζήτηση, όπου όταν τα βρήκε σκοτάδι δεν διάστασε να χαρακτηρίσει φασιστική την νοστορία της σημερινής νοολογίας και προκλήθηκε τις απαιτήσεις τους. Το ίδιο και στην παρέλαση όταν απογοητώθηκε, νόμιζε ότι καλέσθηκε, επειδή μερικά ανάστα Κιντακια έβαλαν τις φωνές. Τώρα όμως ποιος νομίζει ότι μπορεί να ποιετεί. Οι μαθητές ξέρονται ότι έχουν να κάνουν μ' ένα σπινάδο γραφειοκρατίας που θυμάται τον «διάλογο» όταν είναι να επιβάλλει τις αντιδραστικές του απόψεις.

Ετσι μεγάλο μέρος των μαθητών αρνήθηκε να πάρει μέρος σ' αυτό το σπινάδο θέατρο όχι μόνο γιατί η παρουσία ήταν απροκαταλήπτη μιας και η εγκύκλιος έφτασε στα σχολεία λίγες μέρες πριν από την συζήτηση, αλλά χάρη ες' αυτής της «απληστερίας» καθορισμένοι τρόποι και χρόνοι της συζήτησης. «Διάλογος» λοιπόν κάτω από ασφυκτικό κρατικό έλεγχο. Ετσι μέσα σε δυο ώρες συζήτηση στις τάξεις και άλλες τρεις στην γενική συνέλευση καλέστηκαν οι μαθητές να μιλήσουν για το περιεχόμενο των ομιλιών, για την διάρκεια της σχολικής χρονιάς και τις σχέσεις σχολείου - κοινωνίας.

Το υπουργείο βέβαια υποστηρίζει ότι τα αποτελέσματα θα κωδικοποιηθούν και θα ληφθούν υπόψη οι προτάσεις των μαθητών. Δεν μας έχουν συνηθίσει σε τέτοιου είδους «δημοκρατικές» διαδικασίες. Άλλωστε ο Τρίτσης δεν έχει να αφισβητήσει τίποτα ουσιαστικό από την πολιτική των πρακτών οχλών της «άντυπα» απιστίας - εντατικοποίησης ώστε να χρειαστεί την γνώμη των μαθητών. Τώρα μάλιστα μας πέτα και το γρασομένο γιατί έτσι λέει για την διάρκεια του σχολικού έτους την στιγμή που με προεδρικό διάταγμα αποφασίζει την παράταση του σχολικού έτους στα γυμνάσια κατά 10 μέρες και έπειτα συνέχεια (περικοπές καλοκαιρινών διακοπών, γιορτών Πάσχα και Χριστουγέννων).

Η ιδέα της παράτασης έχει βέβαια απήχηση στα μικροαστικά αλλά πολλών των γονιών, που θέλουν να γράψουν ακόμα περισσότερο τα κεφάλια των παιδιών τους με αποστηθισμένες γνώσεις και για να μην «τεμπλιάζονται» για ένα ολοκληρω τομήμα.

Για τους μαθητές όμως αυτό είναι παράταση της καταπίεσης και της αλλοτρίωσης.

Είναι παράπλευρη στήριξη των ορίων για την φυσιολογική τους σωματική και ψυχική ανάπτυξη.

Εμείς οι κομμουνιστές μαθητές. Σ' αυτό το σπινάδο μεσαιωνικό σχολείο αντιτάσσουμε το πολιτεχνικό σχολείο που συνδέσει την παραγωγή με την επιστημονική μόρφωση και την σωματική εξάσκηση, που καλλιεργεί την συντροφικότητα και την αλληλεγγύη ανάμεσα στους μαθητές και αναπτύσει τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντα τους διαμορφώνοντας ολοκληρωμένα αναπτυσσόμενα ανθρώπους, ένα σχολείο μέσα στην ταξική πάλη στο πλαίσιο του εργαζόμενου λαού σε μια κοινωνία που ο επιστήμονας κάνει και χειρωνακτική εργασία που είναι τμήμα αλλά και υπογένημα.

Φτάνει μάλιστα στο σημείο να καταργήσει με πραξικόπημα την εξεταστική επιτροπή που απουσιόστικε με 125 ψήφους στη Βουλή, κτηνητόντας αυθαίρετα το Σύνταγμα το οποίο ρητά στο άρθρο 86 παράγραφος 2 απαιτεί πλειοψηφία των 2/5 του συνόλου των Βουλευτών για την συγκρότηση τέτοιων επιτροπών. Ύστερα από πρόταση της 1/3 του όλου αριθμού των βουλευτών.

Ανοίχτες συμμαχίες του Παπανδρέου σ' αυτή την κοινή ταχτική του ρωσοφίλου μπλόκ, το ψέφο - ΚΚΕ, το οποίο βρισκί τη λήση της υποχής από την ψηφοφορία, ενώ προηγουμένα ενθάρρυνε τον Μητσοτάκη να ζητήσει τη σύσταση της εξεταστικής. Μια τέτοια στάση

ουσιαστικά ήταν στάση εναντίον στην συγκρότηση της εξεταστικής επιτροπής, μιας και αντικειμενικά αδύνατο τον αριθμό των ψήφων που απαιτούνταν για την επιτροπή.

Η ΨΗΦΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Η κίνηση αυτή του Παπανδρέου

Στην συζήτηση εφ' όλης της ύλης που γίνεται στην Βουλή ο Παπανδρέου, δεν εμφανίζεται σαν πρωθυπουργός. Σε κομμάτι του ομιλίας δεν υπερασπίζεται το έργο της Κυβέρνησής του. Μόνο για ένα λόγο να κενδοθεσθεί. Να προβληθεί σαν ο αδιαιμόνητος ηγέτης που «μπορεί να οδηγήσει το έθνος εναντίον στους προσηλωμένους εχθρούς».

«ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Όσο θα προχωρεί ο οδοστρωτήρας της ρωσοφίλης συμμαχίας Παπανδρέου κλίκα - ψέφο - ΚΚΕ προς την πολιτική κυριαρχία στη χώρα μας, τόσο θα προχωράει και η κρίση, η αποσύνθεση και οι διασπάσεις των υπολοίπων πολιτικών δυνάμεων. Ιδίωτερα η Ν.Δ. αλλά και το ΠΑΣΟΚ, θα δοκιμάζονται τους μεγαλύτερους κραδασμούς. Έχομε μιλήσει τελευταία για την πάλη γραμμών μέσα στο ΠΑΣΟΚ που εκδηλώνεται τωρα στο ζήτημα της συμμαχίας ή όχι με το ψέφο-ΚΚΕ της συμμετοχής, δηλαδή η όχι της ίδιας της Ρωσίας μέσα σ' έναν κυβερνητικό συνασπισμό. Έχομε επίσης αναλύσει την γενική ταχτική του Παπανδρέου, που ενώ παριστάνει τον φίλο της αντι - ψέφο-ΚΚΕ τάσης, δηλαδή των οπαδών της «δεξιάς στροφής», στην πραγματικότητα φροντίζει την συγκρότηση της «αριστερής» σοσιαλφασιστικής ομάδας Λαλιώτη, Γεννηματά, δηλαδή των λεγόμενων «αριστερών κομματικών» που σ' ένα όχι μακρινό μέλλον θα επιτεθεί σε όλα τα επίπεδα ανερχόμενη πίσω από το σύνθημα της «απλής αναλογικής».

Οι εσωκομματικές εξελίξεις στην Ν.Δ. απαιτούν από μας μια κατ' αρχήν τοποθέτηση.

Είναι φανερό εδώ και καιρό, κι έχουμε κατ' επανάληψη αναφερθεί σ' αυτό, ότι η Μητσοτάκης γραμμή στην Ν.Δ. στηρίζεται στη διαμόρφωση ενός γενικού αντι - ΠΑΣΟΚ μετώπου. Πρόκειται για μια γραμμή που μπορεί να σκονοφανεί στην παρακάτω διατύπωση.

«Ενότητα με τους πάντες ενάντια σε όλο το ΠΑΣΟΚ». Αυτή η γραμμή δεν κάνει διακρίση ανάμεσα στις δύο μεγάλες τάξεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση. Δεν κάνει διακρίση δηλαδή ανάμεσα σ' εκείνες τις δυνάμεις που είναι σύμφωνες στη συμμαχία με το ψέφο-ΚΚΕ, δηλαδή τις βασικά ρωσοφίλες δυνάμεις και σε εκείνες τις δυνάμεις που είναι αντίθετες στη συμμαχία με το ψέφο-ΚΚΕ, ειδικά σε κυβερνητικό επίπεδο, εκείνες δηλαδή τις δυνάμεις που ενώ δεν μπορούν

να χαρακτηριστούν αντιρωσικές, γιατί έχουν ανεγείρει τη ρωσοφίλη πολιτική του Παπανδρέου στο διεθνές επίπεδο, προσηλωτοίζονται στη διατήρηση των δεσμών της χώρας με την Ευρώπη.

Αυτή είναι η μια αδυναμία της μητσοτάκης γραμμής, ότι στρέφεται ενάντια σε όλο το ΠΑΣΟΚ.

Η δεύτερη αδυναμία της είναι ότι καθώς συνεργάζεται με τους πάντες, συνεργάζεται και με το ψέφο-ΚΚΕ. Αυτό σημαίνει ότι είναι μια αντιφατική γραμμή. Από τη μια καθώς διαμορφώνει το μέτωπο ενάντια σε όλο το ΠΑΣΟΚ, διαμορφώνει και μέτωπο ενάντια και στις ρωσοφίλες δυνάμεις του (Αυτό αντικειμενικά και ανεξάρτητα από τις προθέσεις του Μητσοτάκη) Χαρακτηριστική έκφραση αυτής της ιδιότητας της γραμμής Μητσοτάκης είναι η συγκέντρωση πύρων που κάνει στον Α. Παπανδρέου, ο οποίος είναι από τη μια η εκορασση όλων του ΠΑΣΟΚ και από την άλλη η εκορασση της ρωσοφίλης τάσης του.

Σαν αντι - Παπανδρέου ο Μητσοτάκης βρίσκεται στο φιλοδοξικό μέτωπο (είναι χαρακτηριστική και η φίλο - Σαρτζετακική του θέση από την ώρα που διαπίστωσε την αντίθεση Παπανδρέου - Σαρτζετακική).

Από την άλλη όμως ο Μητσοτάκης καθώς διαμορφώνει μέτωπο με τους πάντες, συμμαχεί με το ρωσοδόλο ψέφο-ΚΚΕ ενάντια στις φιλοδοξικές (ή λίγο φιλοδοξικές) του ΠΑΣΟΚ. Έτσι μ' αυτή του την ιδιότητα ανήκει αντικειμενικά στο φιλορωσικό μέτωπο.

Η εξήγηση αυτής της γραμμής Μητσοτάκης, βρίσκεται στην εχθμότητά του, ότι ο Α. Παπανδρέου είναι βασικά φιλοδοξικός και μάλιστα φιλοκομμουνιστικός. Δηλαδή ο Μητσοτάκης έχει πιστέψει τον Παπανδρέου στο παιχνίδι του. Όμως πιο εύκολα πιστεύουν τον Παπανδρέου σ' αυτό του το παιχνίδι εκείνοι που υποτιμούν ή φοβούνται τον ρωσικό σοσιαλμπερλατισμό, δηλαδή εκείνοι που ακολουθούν μια καταναυστική

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ:

Η ΠΡΟΒΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων και πολιτικών δι' αφορμή που επιτίθενται στον Γκορμπατσώφ. Είναι εκείνοι που υπερθεματίζουν γενικά την Ρωσία και δεν έχουν σοβαρούς λόγους να είναι αντίθετοι με οποιονδήποτε γραμματέα του «ΚΚΣΕ» και οι άλλοι που είναι γενικά αντίθετοι στη Ρωσία αλλά βλέπουν με συμπάθεια τον Γκορμπατσώφ.

Αυτοί οι δεύτεροι αποτελούν τη μεγαλύτερη κατηγορία και σ' αυτούς υπεισέρχεται περισσότερο η πολιτική Γκορμπατσώφ.

Ο Γκορμπατσώφ που δεν είναι παρά η τελευταία μεταμόρφωση της ανύστατης γραφειοκρατικής αστικής τάξης του Κρεμλίνου καθώς και μια

φρακία αυτής της γραφειοκρατίας έχει σαν κύριο στόχο να δημιουργήσει ένα μέσο συμπάθειας προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό σπατώντας την πολιτική απομόνωση της φασιστικής κλίμακας της οποίας είναι ηγέτης και στο διεθνές επίπεδο και στο εσωτερικό της χώρας του.

Αιτή η μεταμόρφωση έχει σαν στόχο της να επιταχύνει τη διαδικασία της επίθεσης ενάντια στα ιμπεριαλιστικά θέματα του σοσιαλϊμπεριαλισμού και ταυτόχρονα να τα καθυστερήσει απέναντι σ' αυτόν τον άμεσο και παλιό κίνδυνο.

Αυτή η πολιτική προς το παρόν δίνει αρκετά καλά αποτελέσματα στην όδικη Ευρώπη και άριστα στη χώρα μας που διακρίνεται για την ξενόδο-

κεία της αστικής τάξης και το δέος της απέναντι σε κάθε δυνάτη, για την υποτακτικότητα του πρωθυπουργού της απέναντι στον σοσιαλϊμπεριαλισμό και για την επαφή ενός ισχυρού πολιτικού πραχτορείου του σοσιαλϊμπεριαλισμού όπως είναι το κέλυφος - ΚΚΕ.

Αυτό μας το άρθρο αποστέίνεται ακριβώς σε κείνους που ενώ δεν βλέπουν με συμπάθεια τη Ρωσία περιμένουν κάτι καλό από τον Γκορμπατσώφ. Γι' αυτούς κεντρικό είναι το εξής ερώτημα: «Θα μπορέσει ο Γκορμπατσώφ να επιβάλλει την πολιτική του; Θα συντηρεί το κατεστημένο της εξουσίας σ' αυτή τη χώρα; Θα έρθει σε ρήξη μαζί τους; Αν το αποτύχει μήπως θα συντριβεί.

Το να τίθεται και μόνο αυτό το ερώτημα είναι η πιο άσχημη υποστήριξη σε ότι πιο ελαφρύ έχει η σημαντική Ρωσία. Είναι η επιστήμη-ξη προς την ανώτερη έκφραση του κατεστημένου της του σοσιαλισμού και του κόμματος που εστιμάσει της και του κόμματος που εστιμάσει.

Θα είναι δηλαδή πολύ καλό για τους λαούς όλου του κόσμου και για τους λαούς της ΕΣΣΔ ο Γκορμπατσώφ να μην επιβάλλει ποτέ την πολιτική του.

Ας δοθεί αυτή την πολιτική στα λόγια της και στο περιεχόμενό της. Δε δόξα πως τα φαινόμενα ορατά λόγω κοινότητας πιο πρόσφατα είναι τα συνθήματα και η θεωρία για χειρότερες από τα πριν πράξεις.

Το πιο τυπικό κείμενο με τα «λαγιά» της νέας ηρωικής είναι η εισήγηση του Γκορμπατσώφ στην ολομέλεια της Κ.Ε. τον Γενάρη του '87.

Πρόκειται για ένα εξαιρετικά φλόγιο κείμενο γεμάτο στόμφο με αφηρημένα ουσιαστικά που επαναλαμβάνονται πολλές φορές στις ίδιες εκφράσεις δίχως τίποτα να είναι ξεκαθάριτο μέσα του.

Σ' αυτό ο Γκορμπατσώφ αναφέρεται στην «ανασυγκρότηση» στη «διόρθωση» στην ανάγκη για δημοκρατία στο κόμμα και στην οικονομική ζωή μέσα σε κάθε βήμα του λαού του σκεπάζει υπέρβαρη κριτική και καθυστερεί τα καλά κείμενα. Πουθενά βέβαια σ' αυτό ο Γκορμπατσώφ δεν κάνει την δική του αυτοκριτική. Σε κανένα από τους κείμενα απ' όσα εισηγήματα κινεζοφρονών σήμερα δεν γραφεται πως αναδείχθηκε αυτός ο παθιασμένος δημοκρατίας στην ηγεσία του «ΚΚΣΕ». Πουθενά δεν γραφεται τι φημίσει αυτός ο «κολλημένος μεταρρυθμιστής» όλη του την κομμουνική καριέρα πως τον κινάει μέλος της Κ.Ε. και μετά του Π.Γ. αυτοί λοι οι πατρών απόφαση τις αποφάσεις σε κείνες τις βάλτες κοκίς μέρες.

Μα δεν χρειάζεται καμία τόλη ούτε χαρακτηρισμό σ' αυτή την εισήγηση και σε κάθε τόλο ο Γκορμπατσώφ δεν κάνει καμία ουσιαστική κριτική ώστε να γραφεται να κάνει και την αυτοκριτική του.

Κάνει απλά μερικά διαπιστώσεις. Διαπιστώσεις γεγονότων που σήμερα κανένας σοβιετικός επικό-λι και κανένας στοιχειώδως ενημερωμένος άνθρωπος σ' όλο τον κόσμο δεν μπορεί να αγνοεί. Διαπιστώνει ότι υπάρχουν «Δεν τηρητικά καθήματα, αδράνεια, μια τάση παραμυθισμού, απομόνωσης, προμακί, μια απροθυμία απαρχολήσης με άμεσο κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα» και παρακάτω διαπιστώνει γεμάτο από αδύναμο βάρβαρο όπως «απαρτιβισμός των αρχών της σκελετικής ηγεσίας, κατάπιψη της κριτικής από στελέχη, επίθεση των κέρδους, εθνοφιλισμός στελέχων» και καταγγέλει και ορισμένους που «είναι ακόμα και συνείδηση οι όχι εργατικοί, εθνοφιλικοί δράστηδες» - υπεισέρχονται για «καταρτίες, διορισμένα και φασιστικά των εκθέσεων, άτομα που παραβιάζουν την κρατική και κομμουνική πειθαρχία και επιδόθηκαν σε βάρβαρη κατάλυση αλληλοισχυρών ποινών» - άνθρωποι «ανέντιμοι, αρριβετικές, άπιστοι που ήθελαν να απομνημόνευαν από τη θέση τους σαν μέλη του κόμματος».

Αυτά τα γνωστά πράγματα αναγκαστική να παραδοθεί η κλίμα που κυβερνάει ακριβώς γιατί είχε χάσει κάθε αξιοπιστία μέσα στο λαό.

Όμως πρώτον δεν λέει ποτέ να ποια είναι η έκταση αυτών των κινεζών. Η μάλλον ήμερα τα ανανόητοι σ' ένα εξαιρετικό καθώς διαπιστώνει ότι «Φασικά οι κομμουνιστές οργανώσεις και το κόμμα συνολικά απειλούνται από τα φαινόμενα και απειλούνται από το «ΚΚΣΕ» ένα σημαντικό αριθμό αποστάσεων».

Λατέρων Αποδοθεί την κύρια αιτία στο γεγονός ότι «η Κ.Ε. του ΚΚΣΕ και η ηγεσία της χώρας απαιτούν, την απ' όλα για υποκοινωνικές, λογικές, οι άμεσες και στην ουσία της, την ανάγκη αλλαγής και τον κίνδυνο ύστατης των κριτικών και ημερών» στην κοινωνία και να διατυπώσουν μια καθαρή πολιτική για την υπερίσχυση τους και την καλύτερη χρήση των δυνατοτήτων που είναι εφικτές στο σοσιαλιστικό σύστημα και αυτή την κύρια αιτία στα βήματα, την αποδοθεί στην «έλλειψη της βάθειας, επιστημονικής κρίσης» στην αδύναμη της θεωρίας «οσα αυτά τα χρόνια» που είχαν σαν αποτέλεσμα διατήρηση «απαιτήσεων που δεν υφιστάσθησαν στον πραγματικό βηματισμό κομμουνιστικής κοινωνίας» και σαν οι νέες μία σειρά από «υποκειμενικές προσαρμογές».

Δεν χρειάζεται να γραφουμε περισσότερες από τις πολλές λέξεις του Γκορμπατσώφ που μερικές καμία κοστοστασία σκέλετες βιβλίου για να καταλάβει ο αναγνώστης ότι ο Γκορμπατσώφ βρίσκει τις αιτίες της κρίσης στο άγχος, στις ιδέες των ηρώτων, στην θεωρία.

Ο Γκορμπατσώφ κριθεί τα γεγονότα, ότι η κρίση έχει την αιτία της σε μια πραγματική κοινωνική συγκρούση, μια σύγκρουση ανάμεσα σε τάξεις και ότι στην κομμουνική και κρατική εξουσία βρίσκονται μια τάξη που καταπιέζει ολοκληρω τον λαό. Δεν υπάρχει πουθενά στο λόγο του ο παραμυθία αναφορά στο γεγονός ότι η ανώτερη κομμουνική ηγεσία ζει μέσα σ' ένα πλούτο προνομίων, μέσα σ' ένα τέτοιο υλικό καθησάος που κανένας άνθρωπος του λαού δεν μπορεί να γευθεί.

Τα βάζει με μερικούς απατόνους, παρμένα και κακά στοιχεία μεσαιωνικά βελητικούς για να κρύψει τους μεγάλους απαιτήσεις, τα μεγάλα παραπτώματα και τους μεγάλους εγκλήματα. Στην πραγματικότητα κάνει ότι κάνει κάθε φασισμός σαν αστική κυβέρνηση της πιο μικρής μειοψηφίας στην εξουσία. Ηθικό-λογική ενάντια στα μεσαιωνικά κομμουνικά και κρατικά στελέχη, δηλαδή ενάντια στα χαμηλότερα αστικά πρόσωπα και συσπειρώνει ενάντια τους το λαό. Όσο για τις αδίκες και την διαφθορά ποτέ κανείς φασισμός δεν τα αρνήθηκε. Αντίθετα κάθε φασισμός χρησιμοποιεί αυτά τα στοιχεία σαν άλλοθι για να επιβάλλει την πιο βίβανση κυριαρχία του ενάντια στο λαό.

Αυτό είναι το νόημα της «περσοποίησης» και της «γκλάσνοστ» - Ήταν καιρός να μπει στο λέξιολογικό μας και δύο λέξεις της ρωσικής γλώσσας καθώς αυτή έγινε γλώσσα ενός μεγάλου σύγχρονου ιμπεριαλισμού. Αυτό δηλαδή είναι το νόημα της «ανασυγκρότησης» και της «διόρθωσης» - Η «ανασυγκρότηση» και οι μέθοδοι της η δημοκρατία και η διαφάνεια, είναι κατά τον Γκορμπατσώφ η θεραπεία από τα κακά που ο ίδιος διαπιστώνει. Ο ορισμός της ανασυγκρότησης είναι: «η απομνημόνευση των διαδικασιών της στασιμότητας, η καταστροφή των μηχανισμών φανατισμού, της και η δημιουργία μιας αξιοπιστίας και απομνημόνευσης μηχανής για την επιτάχυνση της κοινωνικής και οικο-

νομικής προόδου της σοβιετικής κοινωνίας». Η ανασυγκρότηση βασίζεται στη δημοκρατική προσπάθεια των μαζών στην ολόκληρη ανάπτυξη της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής αυτοβίβασης, στην ενθάρρυνση της πρωτοβουλίας των δραστηριοτήτων αυτοοργανώσεων στην περισσότερη πειθαρχία και τάξη, στη μεγαλύτερη διαφάνεια, κριτική και αυτοκριτική».

Όταν επιπλέον χρειάζεται να μιλήσει πιο συγκεκριμένα ο Γκορμπατσώφ δίνει και είναι το βήμα, όταν λέει σαν πρώτο σημείο μετά τα γενικά.

«Η ανασυγκρότηση είναι η ακόμα μεγαλύτερη ρήσος των παραγόντων εντατικής ανάπτυξης στη σοβιετική οικονομική ανάπτυξη».

Όσο το κείμενο βάζει σαν πρώτο στόχο την ανάπτυξη της παραγωγής. Και ενώ μιλάει πιο πολύ για δημοκρατία, η ύφεση στο βάθος βρίσκεται στην πειθαρχία και την τάξη.

Η εισήγηση θέλει να εκλέγονται οι διευθυντές των επιχειρήσεων από τους εργαζόμενους. Αυτό είναι η ουσία του δημοκρατισμού, μιας και σαν νέες μία σειρά από «υποκειμενικές προσαρμογές».

«Η ανάπτυξη της δημοκρατίας στην παραγωγή είναι η πιο σημαντική τάση στο βήμα και πλάτος της σοσιαλιστικής, δημοκρατίας, στα συντάξι της».

Γιατί χρειάζεται αυτή η δημοκρατία; Γιατί πρέπει τώρα να εκλεγούν οι διευθυντές των εργοστασίων. Αυτό είναι ίσως το πιο ουσιαστικό κομμάτι το κείμενο όλης της ανασυγκρότησης. Παράδειγμα με γ' αυτό εκτεταμένο απόσπασμα:

«Έχουμε μπει στο μεγάλο δρόμο, στο δρόμο της μετάβασης των επιχειρήσεων σε πλήρη κοινοκτημόνιο, αυτοχρηματοδότηση και αυτο-εξουσία. Εισαγάμε τον κρατικό έλεγχο ποιότητας. Αυτό σημαίνει ότι τα κέρδη των επιχειρήσεων, όλα τα είδη κινήτρων για τα μέλη της εργατικής κολεκτίβας, ο βαθμός εκπλήρωσης των κοινωνικών απαιτήσεων, σπρίζονται εξ ολοκλήρου στα βασικά αποτελέσματα της δουλειάς, την ποιότητα και την ποσότητα των προϊόντων που παράγονται και τον εθελοντισμό που παράγεται».

Κάλε από αυτές τις συνθήκες, οι εργάτες, και οι αγροί, συνεταιριστικούς οργανισμούς δεν είναι καθόλου αδύναμοι για να ποιά είναι επικρατής της επιχειρήσης, του εργοστασίου, των τμήματων, και της ομάδας. Εφ' όσον η ασημύρα της κολεκτίβας εξαρτάται από τις κινήσεις των διευθυντών, ο εργαζόμενος λαός πρέπει επίσημα να έχει πραγματικές ευκαιρίες να παρεμβαίνει στην διαδικασία εκλογής τους και ελέγχου των δραστηριοτήτων τους» και συνεχίζει παρακάτω:

«Νομίζουμε ότι η αρετότητα δεν είναι υποκειμενική υπόθεση αυξάνει την εξουσία του ηγέτη, που αισθάνεται την υποστήριξη του κόσμου που τον εκλέγει» (Οι απογραμμοίσεις είναι δικές μας).

Αυτά είναι το μυστικό της γκορμπατσώφικής «δημοκρατίας» στην παραγωγή και το πιο ουσιαστικό σημείο όλες της περσοποίησης: «όλα τα είδη κινήτρων για τα μέλη της εργατικής κολεκτίβας... σπρίζονται εξ ολοκλήρου στα βασικά αποτελέσματα της δουλειάς».

Μέχρι τα τώρα οι αμειβές των εργατών στα εργοστάσια καθορίζονταν σε μια λίγο-πολύ μοιαιοφρονη βάση σαν ένα είδος βασικού μισθού. Στη συνέχεια σ' αυτή τη βάση προστίθονταν τα πρώτα παραγόμενα που μοιραζόνταν από την διεύθυνση ανάλογα με το βαθμό

κόλλησης του πλάνου. Βέβαια την μερίδα του λέοντος πάντα σ' αυτή την μοίραση την είχαν τα διεθινικά στελέχη των εργοστασίων, οπλάει ένα ειδικό τμήμα της κομμουνικής και κρατικής γραφειοκρατίας, ένα μεσαίο κομμάτι της αστικής τάξης νέου τύπου.

Αυτοί ακριβώς οι γραφειοκράτες του εργοστασίου σε στενή πάντα συνεργασία με τμήματα της γραφειοκρατίας που ήταν υπεύθυνα για τον κεντρικό σχεδιασμό (δηλ. για την παροχή των μέσων παραγωγής, για τον έλεγχο της ποιότητας και ποσότητας της παραγωγής και για την απονομή του σιολογικού πριμ σε κάθε επιχειρήση). Αυτοί φούσκοναν όλα τα στοιχεία της παραγωγής τους και διαπράταν κάθε λογής κομπίνες για να αποσπάσουν το μεγαλύτερο ποσό υλικού κέρδους.

Η ανάπτυξη κομμουνικής γραφειοκρατίας, δηλαδή η κρατικό-μονοπολική ολιγαρχία προσπαθεί να στρωθεί αυτά τα στελέχη επιβάλλοντας μια σειρά ελέγχων στο παραγόμενο προϊόν και βάζοντας μια σειρά περιορισμούς στα παρεγόμενα μέσα παραγωγής και στα πριμ. Αυτός είναι ο κρατικός-έλεγχος ποιότητας για τον οποίο μιλάει το απόσπασμα μας. Αυτό είναι το νόημα της αυτοχρηματοδότησης αυτο-εξουσίας και της πλήρους κοινοκτημόνιο.

Όμως η ασημύρα της ηγετικής κλίμακας του Κρεμλίνου δεν είναι οι διεθιντές, γιατί παράλληλα σ' αυτούς δίνουνται και κινήτρα για μεγαλύτερα κέρδη μέσα από κάποια μικρή αυτονομία που τους παρέχεται. Η ασημύρα είναι οι εργάτες που από όλο και μπρος θα πληρώνονται μόνο ανάλογα με την αποδοτικότητα της επιχειρήσης σύμφωνα με την φασιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης. Οι εργαζόμενοι είναι υπεύθυνοι για τον διεθιντή που ψήφισαν. Αν αυτός δεν «αποδοθεί» και η επιχείρηση δεν πάει καλά τότε αυτό πρέπει να πληρώσουν χάνοντας από τον μιστό τους, γιατί όπως λέει η εισήγηση μέχρι πρόσφατα είχαν «εντάξει τα παρασιτικά συναισθήματα και άρχισαν να κυριαρχεί η νοσηρότητα της αποδόσεως των μεθόδων. Όλα αυτά επηρέαζαν εκινούς τους εργάτες που μπορούσαν και ήθελαν να δουλεύουν καλύτερα ενώ διακρίναν την ζωή των τελετών».

Ετσι «Διαμορφώνονταν μια ατμόσφαιρα ανυπερηκότητας ενώ μείωνονταν η απαιτητικότητα, η πειθαρχία και η ευθύνη». Είναι φανερό και από το κείμενο, αλλά και από τις μέχρι τα τώρα δημόσιες σχέσεις στο ρωσικό τόπο ότι το δικαίωμα της εκλογής των διεθινθέντων είναι ένα ολότελο πλασματικό δικαίωμα. Στην ουσία η διεθινθση του εργοστασίου διαλέγει άναμεσα σε πολλούς υποψήφιους που έχουν κάνει αίτηση για διεθιντικό αξίωμα, ένα περιορισμένο αριθμό συνήθως δύο, που τους προτείνει στους εργάτες. Αυτοί ψηφίζουν ένα από τα δύο αφεντικά, έναν από τους δύο αστούς που έχουν μπροστά τους και σαν ανταπόδοση γι' αυτή τη «γάρη» που τους έκαναν οι γραφειοκράτες εκχωρούν σ' αυτούς το δικαίωμα σε τους πεποκοβόμενους τους μισθούς και να τους εντατικοποιούν τη δουλειά.

Η ηγετική κλίμα του Κρεμλίνου έχει εξουσιώσει μια άγρια επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη. Όχι μόνο θέλει να την ρίξει στην πιο μεγάλη εντατικοποίηση της δουλειάς απειλώντας την με γαμήματα, με μεροκάματα, όχι μόνο εξουσιώνει ενάντια της τους διεθινθέντες-λογίες της, αλλά την υποχρεώνει α-

ναγκάσει σε περισσότερη δουλειά φτάνοντας στο σημείο να εισάγει για πρώτη φορά την τρίτη βάρδια, μια καταγωγή της επαναστασης του '17 που μέχρι τα τώρα η κρατικομονοπολική ολιγαρχία δεν είχε καταφέρει να της αφαιρέσει.

Με γάρη ο ηγέτης της παγκόσμιας εργατικής τάξης Γκορμπατσώφ διαπιστώνει ότι:

«Η πείρα του Λένινκραντ και του Χάρκοβου στη στρωση εργοστασίων προς την δουλειά σε βάρδιες, ιδραίνεται και κέρνει τα πρώτα κέρδη. Στο Λένινκραντ και την περιοχή του, ουσιαστικά όλα τα εργοστάσια έχουν ήδη στραφεί προς την λειτουργία σε δύο και τρεις βάρδιες. Έτσι τα παζα κεφάλαια χρησιμοποιούνται τώρα ακόμα πιο αποδοτικά και αναπτύσσονται γρηγορότερα».

Πρώτη φορά το ακούμε αυτό. Τι επαναστατική αλλαγή. Τι «Ανομή» στην ΕΣΣΔ που λέει κι ο Λαλιώτης. Πως δεν το είχαν σκεφτεί αυτό το απλό σύστημα της πιο εντατικής χρησιμοποίησης του πάγιου κεφαλαίου οι προκάτοχοι του Γκορμπατσώφ.

Το είχαν σκεφτεί. Όμως ήταν μια μάχη που δεν τοζούσαν να δώσουν. Τώρα η βάθεια τους κρίση και οι ανάγκες της γρήγορης προπομπίσης τον πόλεμο τους υποχρεώνουν. Το βάθαιμα της συγκρούσης με το προλεταριάτο είναι υποχρεωτικό. Κι αυτό αντιστεκείται.

Στον Γκορμπατσώφ αντιστέκεται πρώτ' απ' όλα η εργατική τάξη. Η ομολογία ουσιαστική η ίδια η κλίμα με το στόμα του και Βαλεντίν Φαλίγ - μέλος της Κ.Ε. του «ΚΚΣΕ» και διεθιντή του πραχτορείου ΝΟΒΟΣΤΗ από τον ετοπιόν ο «Ριζοσπάστης» είχε την άπληξη ιδέα να πάρει συνέντευξη ποι δημοσίευσε στις 19 του Μάρτη. Ο συντάχτης του κάνει την παρακάτω ερώτηση:

«Ο Γκορμπατσώφ μιλά συχνά για ανθρώπους που εμποδίζουν, που αντιστέκονται στις αλλαγές. Σε ποιο επίπεδο εκδηλώνονται τέτοιες αντιστάσεις; Πώς εξηγούνται. Πόσο επικινδύνες είναι».

Ο Κος Φαλίγ απαντάει ότι υπάρχουν τρεις κατηγορίες:

Η Δεύτερη Κατηγορία είναι οι άνθρωποι που από την γραφειοκρατία της ελλείψεως, την υπειθερεία, αντλοσμών οφέλη. Η Τρίτη Κατηγορία είναι οι δογματικοί που φοβούνται αναθεώρηση αρχών και είναι ειλικρινείς γι' αυτό πρέπει να μεταπεισθούν. Όμως η Πρώτη Κατηγορία Η πρώτη που αναφέρει ο Κος Φαλίγ είναι... οι εργαζόμενοι!!!

Να τι λέει:

Υπάρχουν 3 κατηγορίες αρνηση-μη αποδοχής ή μη κατανόησης της ανασυγκρότησης.

ΠΡΩΤΟΝ Είναι οι άνθρωποι, οι εργαζόμενοι που δεν μπορούν να συλλάβουν τη διαλεκτική των άμεσων, προσωπικών τους συμφερόντων με την προοπτική με το μακρο-πρόθεσμα συμφέρον τους. Για παράδειγμα, εργαίμ, σήμερα μια πολύ ανιστορήση πειθαρχία στις επιχειρήσεις. Ορισμένοι το αισθάνονται σαν περιορισμό, καταναγκασμό. Δεν βλέπουν ότι η διαδικασία βελτιώσεως της δημοκρατίας στην παραγωγή είναι μια διαδικασία στενότερης σύνδεσης των προσωπικών με τα γενικότερα συμφερόντα».

Είναι σαφέστατος ο Κος Φαλίγ, ειλικρινέστατος, κινικώτατος. Κι ο Γκορμπατσώφ παρ' όλα τα τα σιρόπια του για δημοκρατία με τα οποία έχει περιχύσει όλη του την εισηγήση δεν είναι υποχρεωμένος, σύμφωνα με τις σωστές διαπιστώ-

σεις του Κος Φαλίγ για το πως βλέπουν οι εργάτες την «περσοποίηση» να κρατήσει γέρα το κούτσ στο δεξί του χέρι:

«Η σοσιαλιστική δημοκρατία, δεν έχει τίποτα το κοινό με την ανελετικότητα, την ανεπιθυμία, την αναρχία... Πρέπει να δυναμώσει η πειθαρχία, ο νόμος και η τάξη».

Ο Γκορμπατσώφ είναι ένας πραγματικός άνθρωπος. Δεν μένει στα λόγια. Σκαρώνει στα γρήγορα ένα νόμο για το παραπέρα δυνάμωμα της σοσιαλιστικής νομιμότητας του νόμου και της τάξης» και τον αναφέρει με κομάρη στην Εισήγησή του.

«Οι Επιτροπές του Κόμματος και τα σοβιέτα τοπικών κυβερνήσεων έχουν καθήκον να κάνουν κάθε προσπάθεια για τ' αυβάσουν την εξουσία εκείνων που εργάζονται στα δικαστήρια, στα γραφεία εισαγγελέων, στις δικαστικές διοικήσεις, στην αστυνομία, στις υπηρεσίες διατήρησης και στα συμβολαιογραφικά γραφεία και να επαυξήσουν την πίστη τους στην αρχή, καθώς και να υποστηρίξουν τους διεθινθέντες άμεσες περιποιήσεις για τη διατήρηση της τάξης και να προωθήσουν τη διάδοση της νομικής γνώσης».

Αν για τον δικαστικό κατασταλτικό μηχανισμό ο Γκ. έχει να κάνει κάποιες προτάσεις ενόκλιμασης, σ' έναντι στην Κ. Γ. Β. και τον στρατό κάθεται προσοχή. Εκεί τα πράγματα πάνε περίφημα.

«Η Υπηρεσία Κρατικής Ασφάλειας επανδρώθηκε με ιδεολογικά ακέραιο και επαγγελματικά καλά εκπαιδευμένο προσωπικό, που είναι αρραβωνισμένο στο κόμμα και στο λαό, στέκεται άρριπτος, ερωτός των συμφερόντων της πατρίδας».

«Η ανασυγκρότηση αφορά βαθιά και τις σοβιετικές ένοπλες δυνάμεις. Προστατούν αξιοπιστα την εθνική δουλειά του λαού και τη ασφάλεια της χώρας και εκπληρώνουν με τιμή το διεθιντικό τους καθήκον».

Όχι μόνο για ένα μαρξιστή, αλλά για έναν οποιονδήποτε δημοκρατικό άνθρωπο είναι σαφές ότι δεν μπορεί να συνταρξει ανάπτυξη της δημοκρατίας με ταυτόχρονη διατήρηση και ενδυνάμωση των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών στην περίπτωση ενός εκμεταλλευτικού κράτους. Αν πάει κανείς πιστεύει ότι η σημερινή ΕΣΣΔ είναι σοσιαλιστική και ότι οι κατασταλτικοί της μηχανισμοί δεν στρέφονται βασικά ενάντια στο λαό, τότε και πάλι θα έπρεπε να αναθεωρήσει ότι σε κάποιο βαθμό κι αυτοί οι μηχανισμοί θα έπρεπε να ξεκαθαριστούν από την ανασυγκρότηση. Δεν είναι όμως πηγάδι ότι ο Γκορμπατσώφ δεν κάνει την παραμυθία κριτική σ' αυτούς.

Είναι ακριβώς σ' αυτό το κομμάτι το ιερό και όσιο της γραφειοκρατικής αστικής τάξης: σ' αυτό το πιο μαύρο, το πιο φασιστικό, το πιο μιστό στο λαό και τους λαούς όλου του κόσμου, που ο «μεγάλος» υπαρρηθιστής στήριζει την εξουσία του. Είναι αυτός το δικό τους παιδί, το δικό τους πρόγονο. Αυτός είναι ο ραφιναρισμένος, δελοπροσωπος «επιστήμυνας» ρεβίζιονιστής της δεύτερης γενιάς. Αυτή είναι η σημαντική του διαφορά από τους Χριστοσώφ - Μπρέζνιεφ. Εκείνοι ήταν παιδιά της επαναστασης που γινανε αποστάτες. Ήταν η πρώτη γενιά ρεβίζιονιστών που ανέλαβε το μεγάλο έργο της πάλιννόθησης του καπιταλισμού στην πρώτη σοσιαλιστική χώρα και την μετατροπή της σε ιμπεριαλιστική.

Ο Γκορμπατσώφ επειδή είναι το δικό τους παιδί, δεν είναι αποστά- ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

Η ΕΣΑΚ ΞΕΠΟΥΛΑΕΙ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

• Ο ΕΡΓΑΣ μόνη ελπίδα των μεταλλεργατών

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι μεταλλεργάτες του Πειραιά και της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης, έχουν βρεθεί μπροστά στα κρυφά ή ανοιχτά ξεπουλήματα των αιτημάτων και των αγώνων τους, από την ηγετική γραφειοκρατική κλίκα της ΕΣΑΚ στο συνδικάτο μετάλλου...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΜΒΑΣΗ

Η σύμβαση αυτή που θα υπέγραψαν οι εργαζόμενοι της ζώνης, είχε προκύψει έναντι από τους στόχους που είχε βάλει ο ΕΡΓΑΣ ήδη από το '79 πριν ακόμα φτιαχτεί το συνδικάτο μετάλλου στον Πειραιά...

Τη μεγάλη ανησυχία, για προσλαμβάνουν τους εργάτες με εξειδικευμένα μεροκάματα, βίβα της απόλυτα να παρουν μετρη ασφαλείας καλύτερης των συνθηκών δουλειάς...

Αυτό το αιτήματα, που μπήκαν και σήμερα στην σύμβαση, θα δίνουν ένα βήμα χιλιόμετρα στην εργασία. Αυτό δεν ήθελε η ΕΣΑΚ, που ήδη περνάει τις φωνές της από ριζοσπαστικούς της ζώνης και έχει μετατρέψει το συνδικάτο σε υλιστικό των εργατών και ιδιοκτητή των συνειδητών τους...

Όλη αυτή κόντρα αυτή την παρτίδα το μεγαλύτερο εμπόδιο του αγώνα που δίνει ο ΕΡΓΑΣ και πρωτοπόροι μεταλλεργάτες ενάντια στα αφεντικά της ζώνης, για την κατοχύρωση της σύμβασης...

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Το ζήτημα σύμβαση ξαναπήκε στους στόχους των μεταλλεργατών της ζώνης. Στα αιτήματα προστέθηκε το 35ωρο, πράγμα που αν κατοχυρωθεί και μέσα στη σύμβαση θα αποτελούσε μια μεγάλη νίκη για τους μεταλλεργάτες και ταυτόχρονα θα είχε απήχηση σ' όλους τους εργαζόμενους...

ξίους και ψευτοαριστέρες εργατοπατέρες. Σ' ένα τέτοιο μέτωπο βρέθηκαν πρόσφατα μπροστάρηδες οι μεταλλεργάτες συντροφοί μας του ΕΡΓΑΣ, με αφορμή την διεκδίκηση της υπογραφής τοπικής συλλογικής σύμβασης εργασίας στη ζώνη...

Στο τελευταίο Δ.Σ. η γραφειοκρατία αυτή κατατήρησε την απόφαση της Γ.Σ. του Μάρτη. Πίσω απ' τον «κολλασμένο» τον εργοστάσιον, ηρωιστικά την αρνήσει τους να υπέγραψουν, αρνήθηκε την σύμβαση...

Την ίδια μέθοδο ακολούθησε στην τελευταία Γ.Σ. Μέσα σ' ένα κομψό αιτήματα, όπως συνθήκες κλίμα, έβλεπε και το 35ωρο, χωρίς την σύμβαση. Στην προκήρυξη ποικιλοφώνησε με τα άλλα σοματάρια...

Μέχρις ενός αντιλήπτη στη συνέλευση η πρόταση της ΕΣΑΚ και φωνάζει το θέσιμο της σύμβασης. Αυτός είναι ο κληρώσιμος των συνάδελφων είναι ότι πιο εννοικό υπάρχει για την αναστήλη ενός τοξικού κινήματος των μεταλλεργατών της ζώνης...

πολλοί μεταλλεργάτες απογοητεύτηκαν. Αλλά οι απόψεις ήταν. Με τον συντηρημένο το πραξικοπηματισμό έβαλε τους μεταλλεργάτες που έμειναν, να υπέγραψουν...

Η συνέλευση αυτή ήταν ένα μεγάλο βήμα τόσο στον αντιδραστικό καθήκον της ΕΣΑΚ, όσο και στο ανέλεγκτο των συνειδητών των μεταλλεργατών σ' ότι αφορά τον γαργαρητή και την ιδεολογία αυτής της ηγεσίας...

Ακόμη έγινε φανερό, από την επιδείξη που πέτυχε στο μοιράσιμο της προκήρυξης, ότι υπάρχουν και άλλες δυνάμεις και συνδικαλιστές μέσα στα σοματάρια της ζώνης που θέλουν την σύμβαση και μια σοβαρή αίσθηση στο μεροκάματο γιατί για τα πτωχικά της νεοτοξικής που ήταν πρόσφατα οι μεταλλεργάτες...

ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΤΗΣΗ ΤΟΥ 35ΑΩΡΟΥ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΖΩΝΗ

Συνάδελφοι, Τον Μάρτη στη Γ. Συνέλευση της Ζώνης, η ΕΣΑΚ που ελέγχει την πλειοψηφία της Διοίκησης του Συνδικάτου, είχε σταματήσει την απεργία...

Μέσα από «αλλάγματα» — όχι ενάντια στην εργοδοσία αλλά ενάντια στον ΕΡΓΑΣ — είχε ανακοινώσει πως νικήσαμε. Πως οι εργοδότες δέχθηκαν να υπογράψουν την σύμβαση, όπου αυτή θα είχε και το 35ωρο από τα μέσα Μάη...

Ο ΕΡΓΑΣ είχε τότε αρνηθεί να δεχθεί τις υπέτικες, όπως αποδείχθηκαν υποσχέσεις των εργοδοτών και της ΕΣΑΚ. Είχε μέχρι τέλους επιμένει να συνεχίσουμε τον απεργιακό αγώνα μέχρι την κατάκτηση της σύμβασης και του 35ωρου...

Τα ίδια τα γεγονότα επιβεβαίωσαν αυτή μας τη θέση Συνάδελφοι...

Οι εργοδότες πήραν πίσω την υπογραφή τους. Αρνούνται να υπογράψουν τη σύμβαση και δεν δέχονται το 35ωρο...

Αποδεικνύουν έτσι για μια ακόμα φορά τον τύχο διωχτικό και παρασιτικό τους χαρακτήρα. Οι εργοδότες, αυτά τα τσιρικάκια των εφοπλιστών, δεν θέλουν σύμβαση γιατί κάτι τέτοιο θα χιλιόμετρα την ίδια τους την ταξική θέση...

Η Σύμβαση θα βάλει τάξη στη Ζώνη. Θα κατοχυρώσει το μεροκάματο, θα ενώσει όλους τους εργαζόμενους, θα καλύτερήσει σε βάρος των εργοδοτών τις συνθήκες δουλειάς και θα επιβάλει ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ένα ανθρώπινο ωράριο, το 35ωρο...

Οι εργοδότες μαθημένοι στο γρήγορο και εύκολο κέρδος, βγαλμένοι από την υπερμετάλλωση των εργατών και πάνω από όλα από τα μεροκάματα παίνας, την έλλειψη στοιχειώδους υποδομής, έλλειψη που την πήρανοι με τη ζωή μας, αποτελούν σήμερα παράγοντα οριστικού εμπόδιστος και ένα βασικό εμπόδιο για την παραγωγική ανασυγκρότηση της Ζώνης που ρημάζει...

Ο αγώνας για την υπογραφή της σύμβασης και του 35ωρου είναι σήμερα ότι πιο προοδευτικό μπορεί να γίνει, γιατί πέρα από την προστασία και την ανακούφιση των εργαζομένων, που είναι και το βασικό χιλιόμετρα αυτά τα παράσιτα, τους κόβει το δρόμο για ακόμα μεγαλύτερο τοξικό και βάζει φρένο στο ρήμαγμα της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης...

Αυτή την πραγματικότητα εργεται να κρύψει η ΕΣΑΚ, να κολύβει με κάθε τρόπο τους εργοδότες, φτιάχνοντας διάφορες συμμαχίες μαζί τους, να γιγισήσει την συγκρότηση των εργατών στη Ζώνη και να ξεπολήσει ανοιχτά τον αγώνα για την σύμβαση...

«Κωλύστεργατών», είπε η ΕΣΑΚ για τους εργοδότες στην συνέλευση της Κυριακής. Γιαυτό να πάρουμε και τριετή πίσω την υπογραφή μας από το προσέφωνο και να μην διεκδικήσουμε την σύμβαση...

Ας και χωρίς αγώνα θα σπάσει ποτέ η κυβερνητική πολιτική της παίνας. Ας υπογράψουν όμως πρώτα οι εργοδότες και μετά θα δούμε τι θα κάνουμε με τον υποεργό...

Αυτό είναι το δεύτερο βήμα. Και δεν μπορούμε στο όνομα της δικαιοσύνης σε αυτό το δεύτερο βήμα, να μην κάνουμε το πρώτο και να δίνουμε συγχωροχάρτι στους εργοδότες. Αλλά και ακόμα να βρισκόμαστε ηγέτες της ΕΣΑΚ την ευκαιρία να λένε παλιά λόγια ενάντια στην πολιτική της δήθεν μονόπλευρης λιτότητας και στην πράξη να μην κάνουν τίποτα για την ανατροπή της...

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον αποφασισμένο απεργιακό αγώνα ενάντια στην εργοδοσία και την Κυβερνητική πολιτική της παίνας...

Σε αυτόν τον δρόμο μόνο ο ΕΡΓΑΣ μπορεί να οδηγήσει τον κλάδο γιατί υπηρετεί το συμφέρον των εργατών και μόνο αυτόν. Γιαυτό ΔΥΝΑΜΩΣΤΕ ΤΟΝ ΕΡΓΑΣ και αντισταθείτε στην οικοφωφία, στο ψέμα και στους διάφορους εκβιασμούς που κάνει η ΕΣΑΚ...

Όλη της η στάση δείχνει πως ούτε το 35ωρο είναι σε θέση να διεκδοκεί σαν συνολική ριζή στη Ζώνη. Γιαυτό απαιτείται να γίνει πριν την 1 Ιουνη συνέλευση Ζώνης, για να αποφασιστεί αυτή ΑΠΕΡΓΙΑ σε όλη τη Ζώνη με αίτημα ΤΟ 35ΑΩΡΟ ΝΑ ΚΑΤΑΧΤΗΘΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ...

Αν δεν γίνει Γ. Συνέλευση, από την 1 Ιουνη δυναμώστε με κάθε τρόπο το απεργιακό μέτωπο. Αντισταθείτε σε κάθε προσπάθεια περιορισμού της απεργίας. Στόχος αυτού του απεργιακού αγώνα πρέπει να είναι η επιβολή του 35ωρου ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΖΩΝΗ...

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟ 1 ΙΟΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟ 35ΑΩΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΜΒΑΣΗ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

της Είναι αστός από κοινού. Είναι η δεύτερη γενιά του ρεβιζιονισμού, που έχει αναλάβει το καθήκον να οδηγήσει τον ρωσικό σοσιαλδημοκρατισμό στην παγκόσμια μονοκρατορία...

Όσο πιο γρήγορα ξεσκεπαστούν οι προθέσεις της τόσο πιο καλά για τους λαούς, σε τόσο πιο εννοικό θέση θα βρεθούν στην ανάλυση...

Η αποκάλυψη του διπλοπροσώπου Γκορμπάτσωφ είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για το αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των...

λαών.

Αποδείχουμε μέχρις εδώ τον φασισμό του Γκορμπάτσωφ απέναντι οδικά στην εργατική τάξη. Αυτό είναι το μεγαλύτερο κριτήριο για τη φωνή μιας ηγεσίας, δηλ. η στάση της απέναντι στην πιο πρωτόδικη τάξη του σύγχρονου κόσμου...

Όσο πιο γρήγορα ξεσκεπαστούν οι προθέσεις της τόσο πιο καλά για τους λαούς, σε τόσο πιο εννοικό θέση θα βρεθούν στην ανάλυση. Η αποκάλυψη του διπλοπροσώπου Γκορμπάτσωφ είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για το αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΥ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

στάση απέναντι του, καθώς και εκείνοι που πάσχουν από αντιτοξικό σφωβισμό. Η Μητσοτακική φράζα στη Ν.Δ. παύσει περισσότερο από το τελευταίο, λιγότερο από το πρώτο και σ' ένα σημαντικό βαθμό από πολιτική μωφία και έλλειψη συνολικής, παγκόσμιας και τοπικής, αντίληψης...

Ανεξάρτητα λοιπόν από το γιατί, η γραμμή Μητσοτάκη πατάει και στη Ρωσία και στην Δύση.

Αυτός είναι ο λόγος που αυτή η γραμμή σιμορεί τη Ρωσία πιο πολύ από κάθε άλλη γραμμή μέσα στην Ν.Δ. Γι' αυτό, ούτε το ψευτοΚΚΕ, ούτε ο Παπανδρέου, δεν χιλιόμετρα τον Μητσοτάκη όπως παλιά...

Το ψευτοΚΚΕ χρειάζεται τώρα το Μητσοτάκη, Γι' αυτό κληρονομείται πως ανταποκρίνεται στο αντι-ΠΑΣΟΚ μέτωπο του, ενώ στην πραγματικότητα τον σέρνει στο μέτωπο του ενάντια στην κυβέρνηση της δεξιάς στραφής, μιας και αυτός δεν ενδιαφέρεται πολύ για πολιτικές πλατφόρμες, αρκεί να πέσει ο Παπανδρέου...

Το ψευτο-ΚΚΕ όμως δεν θέλει έναν τόσο δυνατό Μητσοτάκη γιατί φοβάται ότι ακόμα και με μίαν «απλή αναλογική» θα είναι δυνατό ο Μητσοτάκης να γίνει κυβέρνηση...

Δηλαδή το ψευτο-ΚΚΕ και ο Παπανδρέου θέλουν τον Μητσοτάκη τόσο δυνατό όσον να κρατήσει την εξουσία της Ν.Δ. και τόσο αδύναμο όσο να μην πάρει την κρατική εξουσία. Από την άλλη ο Μητσοτάκης νομίζει ότι δεν τον σέρνει αυτόν το ψευτοΚΚΕ πίσω του, αλλά ότι αυτός σέρνει το ψευτοΚΚΕ ενάντια στον Παπανδρέου...

Ετσι λοιπόν το ψευτο-ΚΚΕ και ο Παπανδρέου δεν θέλουν τον Καραμανλή ακριβώς γιατί αυτός είναι αντίθετος στο μέτωπο Ν.Δ.-ψευτοΚΚΕ. Αυτός γίνεται σήμερα ο πολιτικός εκφραστής όλων των δυνάμεων, ευρωπαϊκού, φίλων και αμερικανόφιλων, μέσα στην Ν.Δ., εκείνων δηλαδή που διακρίνουν λίγο - πολύ την αντιδικτική-φιλορωσική στρατηγική...

του Παπανδρέου. Αυτό είναι το νόημα της φιλοκαρμανλικής ενότητας «Ακρόαλης, Καθημερινής, Βραδινής» ενάντια στον «Ελεύθερο τύπο». Ο Καραμανλής ως και είναι αντι Μητσοτακικός, δεν θέλει να γίνει ηγέτης ενός κομματιού της Ν.Δ. αλλά μιας ολόκληρης και δυνατής Ν.Δ. Γι' αυτό υπονομεύει τον Μητσοτάκη, αλλά δεν φτάνει μέχρι την διάσπαση. Όμως έτσι φεβριέται και ο ίδιος. Ο Καραμανλής μάλλον ονειρεύεται να γίνει ηγέτης ενός αντι-Παπανδρέου αντι-ψευτοΚΚΕ μετώπου που θα το βαφτίσει εθνικό-δημοκρατικό και περιμένει την ώρα της μεγάλης κρίσης (π.χ. «απλή αναλογική» ή όξυνση της θέσης Αντρίκα με ΗΠΑ - Ευρώπη)...

Όμως αυτή η ώρα δεν θα δώσει την ενότητα αλλά την διάσπαση της Ν.Δ. γιατί η Μητσοτακική φράζα θα δώσει λίσσοασημείο πάλη διατήρησης στην εξουσία της Ν.Δ. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι αυτή ακριβώς η φράζα επειδή είναι η πιο κοντινή προς την ανερχόμενη υπερδύναμη φράζα τις αντιθέσεις της, είναι εκείνη που πιστεύει στην δύναμη της και στήνει εσωτερικό κομματικό μηχανισμό ενώ όλες οι άλλες είτε συμφιλιώνονται μαζί της, είτε αποσυντίθενται...

Με λίγα λόγια πιστεύουμε ότι η Ν.Δ. θα διασπαστεί επειδή εκφράζει τις κατεργρημένες δυνάμεις της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού και δεν μπορεί ν αντιπαρταθεί ενιαία στον ανερχόμενο και αποφασιστικό ανταγωνιστή της. Μ' αυτήν την έννοια μέχρι τέλους θα την χαρακτηρίζει το καθιστάς της εσωτερικής αποσύνθεσης...

Δεν είναι τυχαίο που ο Μητσοτάκης μόνο με αυταρχισμό μπορεί να διατηρεί την εξουσία του μέσα στην Ν.Δ., και που οι αντίπαλοι του δεν είναι σε θέση να συγκροτήσουν μέτωπο ενάντια του. Έτσι αποσχίζονται κατά τμήματα...

Η τελευταία περίπτωση Ράλλη - Παπαληγούρα δείχνει ακριβώς την έλλειψη ενός προανατολισμού της αντιμητσοτακικής - αντιπολιτευσης αλλά και την έλλειψη μιας συνολικής στρατηγικής για ολόκληρη την Ν.Δ. και το τμήμα της αστικής τάξης που αυτή εκρατεί...

